

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Р1 727/2020
21.01.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у правној ствари тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Беговић, адвокат из ..., против тужене „АИК банка Србије“ АД Београд, Филијала Лесковац, ради утврђења ништавости и стицања без основа, одлучујући о сукобу месне надлежности између Основног суда у Лесковцу и Трећег основног суда у Београду, у седници одржаној 21.01.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За одлучивање у овој правној ствари **МЕСНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Лесковцу.

Образложење

Тужилац АА из ... поднео је 24.07.2020. године тужбу Основном суду у Лесковцу против тужене „АИК банка Србије“ АД Београд, Филијала Лесковац, ради утврђења ништавости одредбе члана 5. став 1. Уговора о стамбеном кредиту, које су парничне странке закључиле 22.03.2010. године. Решењем П 5282/20 од 29.07.2020. године, Основни суд у Лесковцу огласио се месно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења списе доставио Трећем основном суду у Београду као стварно и месно надлежном суду, сматрајући да је за поступање у овом предмету месно надлежан Трећи основни суд у Београду, будући да је чланом 14. Уговора о стамбеном кредиту од 22.03.2010. године предвиђено да је за случај спора стварно и месно надлежан Трећи основни суд у Београду, те да се у конкретном случају ради о уговореној месној надлежности суда у смислу одредбе члана 65. ЗПП.

Трећи основни суд у Београду није прихватио месну надлежност и актом П 39670/20 од 14.12.2020. године предмет је доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба месне надлежности.

Решавајући настали сукоб месне надлежности, на основу члана 30. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, број 116/08, ... и 88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), Врховни касациони суд је нашао да је за поступање у овом предмету месно надлежан Основни суд у Лесковцу.

Наиме, суд се по службеној дужности може огласити месно ненадлежним само ако постоји искључива месна надлежност неког другог суда, а ако за спор није искључиво месно надлежан неки други суд, решење о месној ненадлежности суд може донети само поводом приговора туженог у одговору на тужбу, а ако се тужба не доставља на одговор, по приговору туженог истакнутог најкасније на припремном рочишту, односно на првом рочишту за главну расправу ако припремно рочиште није одржано, и то до упуштања туженог у расправљање о главној ствари (члан 19. став 1, 3. и 4. ЗПП).

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о захтеву ради утврђења ништавости уговорне одредбе и неоснованог обogaђења, односно да се не ради о поступку за који је предвиђена искључива месна надлежност суда у смислу члана 19. Закона о парничном поступку, те да тужена није истакла приговор месне ненадлежности, стога се без приговора тужене Основни суд у Лесковцу није могао по службеној дужности огласити месно ненадлежним и предмет уступити на даљу надлежност Трећем основном суду у Београду.

На основу изнетог, Врховни касациони суд налази да је за поступање у овој правној ствари месно надлежан Основни суд у Лесковцу, па је применом члана 22. став 2. Закона о парничном поступку, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић